

mišljija iskala črt in obrazov. Govoril je le redko. In ako ga je kak tovariš vprašal, kaj misli o umetnosti, je rekel: „Nimam še

dovolj trdnih nazorov o njej; umetnost je treba vestno proučevati.“

Rad je listal moderne ilustrirane časopise. Nove ideje, ki jih izraža secesija v svoji plemenitejši obliki, so mu ugajale. Čutil je v njej odpor proti morečemu materialistiškemu realizmu; videl je v njej nadtvorni polet duha in misli — in to ga je vlečlo, saj je tako ugajalo njegovi romantični, bajno-sanjavi naravi.

Pesniška žilica mu je še vedno pomalem utripala. A kar najdemo iz tega časa pesniških izlivov, so vsi globoko resni in kažejo krepko stremljenje navzgor. To so neobdelani kamenčki, prosto na papir vržene misli brez pile, konture brez senc in tonov. Našel sem na primer iz te dôlebe fragment daljše epične pesmi. Kaj bi bil Dobnikar neki drugega opeval v tem času, kakor slikarstvo? Med

njegovimi skicami nahajamo posebno mnogo glav Kristusovih. Ideal moškega trpljenja, združen z nadnaravno svetostjo, je hotel

izraziti kar moči značilno. Iz teh skic je nastala glava za „Almanah slovenskih bogoslovcev“. In tudi v omenjenem pesniškem fragmentu opeva sliko Kristusove glave. Med orientskimi apokrifnimi berili, iz katerih se učé bogoslovci sirskega jezika, je tudi pismo kralja Abgarja do Kristusa. Kralj Abgar je vladal v Edesi nad delom Mezopotamije. Dolgo let ga je mučila gobova bolezen. Slišal je, da v Sveti deželi čudodelen prerok ozdravlja bolnike.

Pokliče hlapca Abudarja:
 „Oh, kaj ti pravim, hlapec zvesti?
 Odpotuj mi takoj na mesti!
 Še predno se prikaže zarja,
 oditi moraš že čez mejo.
 Odhiti v daljno Galilejo!
 Živi tam velik čudodelnik,
 oj čudodelnik, dobrodelnik,
 ki Jezus Kristus se mu pravi.
 Izganja prerok tam hudiče,
 od smrti zbuja on mrliče
 in vsakoršne bolezní zdravi.“

K njemu naj gre hlapec in ga prosi, da pride k Abgarju v Edeso. Zapusti naj hu-

dobne Jude in pride na kraljevi dvor, kjer mu hoče Abgar izkazovati vse časti, ako ga reši gob!

„Če pa bi Krist ne hotel priti,
 njegovo sliko vsaj prinesi
 in k zglavju mojemu obesi,
 da ž njo se morem tolažiti!“

Hlapec vzame seboj sirskega umetnika in gre v Palestino. Jezusa najde sredi ljudstva učečega. Predenj stopi in mu sporoči željo Abgarjevo. Kristus pa odvrne: „Srečen si, Abgar, ker veruješ v mene, dasi me nisi videl. Na tvojo željo pa odgovarjam, da moram tukaj v judovski deželi vse izvršiti,